

Will Self

Ciğer

Dört Loblu Yüzey Anatomisine Sahip Hayali Bir Organ

Türkçesi: Sıla Okur

Öykü

İçindekiler

<i>Foie Humain</i>	9
<i>Leberknödel</i>	61
Prometheus	171
Ham Hum Şaralop	215

Foie Humain

Val Carmichael, cini bırakıp votkaya geçmesinin müsebbibi olarak, herkesin “Marşlı” diye bildiği Pete Stenning’i gösteriyordu.

“Kafası çalışıyor götün,” dedi Plantation Club’ın barında her zamanki yerinde dizili duran ekibe. Soldan sağa: Kasanın yanındaki taburede Val, onun yanında Scotty Henderson (“İt Herif”), onun yanında ise Dan Gillespie (“Dümbük”) ama bu adamın durduğu yer biraz sıkıntılı; çünkü taburesinde geriye kaykılacak olursa, ki kaykılır, o anda kapıyı açacak birinin toslamaması mümkün değil.

İkinci sırada ise Bernie Jobs (“Göt”) ve Neil Bolton (“Figüran”) oturuyordu. Lakapların çoğu, “Dümbük uğradı mı?” ve benzeri şekillerde sahiplerinin gıyabında kullanılırken, Bolton’ın yuvarlak yakışıklı suratına karşı “Figüran” denirdi. Britanya’nın önde gelen karakter oyuncularından biriydi ve onu en uzun süredir tanıyan sıfatıyla Val’in çıkarttığı kararnameyle, Batı Yakası’ndaki bütün tiyatroların –ve Hollywood’da filme çekilen bir dizi çok başarılı müzikalin– orospusu olmuş bu adama daha samimi bir lakap takılması kati surette yasaklanmıştı. Bolton kabullenmişti bu durumu.

Ayyaş tayfasını arkada duran Phillip McCluskey (“Haşmetmeap”) tamamlıyordu. Orta halli bir bulvar gazetesinde dedikodu sütunu yazan McCluskey, gazetecilik camiasında McCluskey Hamlesi ile tanınmıştı. Bu hamle için elini sarhoş kafayla genç kadınların eteğinin altına sokar, donlarına pençe gibi yapıştıktan sonra devrilip sizar, donun lastiği imdat freni gibi terli avcunda kalırdı.

Hamlenin başarısı, kısmen McCluskey'nin ermişvari hallerine bağlıydı. Hamlesini yapana kadar, kilise korosunda elli senesini geçirmiş, yaşlanmışsa da hiç büyümemiş bir oğlan çocuğuna benzer, öyle de davranırdı. Kaldı ki McCluskey'nin uzun kariyerinin başında bu tür davranışlar olağan karşılanıyordu, sonrasında ise işvereninin korumasına girmişti; adam, McCluskey'nin Orta İngiltere'de ne kadar ev varsa posta kutusuna sızan yakası açılmadık dedikodularını pek beğenmekten başka, sarkıntılık etmeye kendisi de çok meraklıydı.

Haşmetmeap, Plantation'a o kadar sık gelmezdi; meslek icabı Langan's veya Bertorelli gibi yerlerde uzun öğle yemekleri ona daha uygundu, burası ise bir akşamüstü kulübüydü. Sık uğramaması, diğer üç müdavimin bar müşterileriyle gönüllerince takılabilmesi anlamına geliyordu.

Marslı ve Margery De Freitas ("Hanımefendi"), bir sürme pençerenin göz kamaştırıcı aydınlığıyla biten eğimli cumbaya tıktırılmış duvar piyanosunun durduğu bölmeyi ayıran duvara bitişik, küçük, yuvarlak, melamin tablalı bir masaya oturmuşlardı. Piyano girintisiyle ön kapının arasındaki mesafenin tam ortasına denk gelen bir yerde tabureye tünemiş olan ise, bir unvan taşımayı Hanımefendi'den daha çok hak etmesine rağmen "Daktilo" olarak bilinen Sarah Mainwaring'di; köylü tavırlarından, güğüm gibi memelerden, kaskatı saçlardan anlaşılmasa da, pek ciddi ve bir o kadar da elit bir yayınevinin baş editörüydü.

"Şimdi," diye devam etti Val, "Marslı diyor ki, cinde kullanılan ardıç tohumları içkiyi bozarmış. Toksinler türermiş içinde. Şerefsizler. Fazla vitamin olurmuş. Sakat işler. Fakat votka öyle böyle saf değil. Sadece hububat var içinde, başka hiçbir şey yok. Hatta öyle ki," –Val bir dirseğini diğer eliyle tutup sigarasının ucuyla anlaşılmaz duman işaretleri çizdi havada– "votka içenler –ama bak yüzde yüz saf olanını diyorum– yaşlanmıyor bile. Öyle değil mi Marso?" Taburesinde dönüp yaşam koçuna bir baş selamı verdi, o da karşılığında votka-portakal kadehini kaldırdı.

Diğer elemanlar buna pek inanmayıp düşüncelerini kendilerine has yollarla dile getirdiler: İt Herif (Scotch) hımladı; Dümbük (Campari-soda) kıkırdadı; Göt (o da Scotch) kıs kıs güldü; Figüran (lager) kahkahayı bastı. Daktilo (cin-acı limon) ve Hanımefendi'den (cin tonik) ses çıkmazken, ilkinin üstdudağını fondötenini çatlatacak kadar kıvrımından, diğerinin kara üzüm salkımı şeklindeki berbat küpeleriyle oynamasından, ikisinin de buna katılmadığı anlaşıldı.

"Öyle valla" dedi Marslı. Sesi alçak ve burundan olduğu için, her bir hecesi dikkatli bir telaffuzla tınılıyordu. "Ben o yüzden votka içiyorum ama tonik yerine portakal suyu katıyorum ... bazı sağlık sorunlarından ötürü." Sonra içkisinden bir yudum alıp küt parmaklarını yeşilimtırak saçlarında dolaştırdı.

Marslı'ya lakabını bu yeşil saç kazandırmıştı – bir saç, bir de tarifi zor olsa da varlığını kimsenin inkâr edemeyeceği hafiften uzaylı tavırları. Marslı, Kilburn'deki Melrose Caddesi'nde büyük ve köhne bir evde tek başına yaşardı. Evin içindeki rutubet dışarıdan fazlaydı, kabaran cephe sıvaları patır patır dökülüyordu, bir defasında az daha postacı kadının kafasına düşüyordu.

Marslı'nın mesleği matbaacılıktı. Diğerleri ona işini sormazlardı pek –zaten Plantation'da iş konuşmak ayıp sayılırdı– ama Old Compton Sokağı'ndaki sado-mazo pornocu dükkanı Sades'u işleten Göt'le yakınlığından, Marslı'nın sabahlarını ve akşamlarını işkence gören insan etinin baskı kalitesini irdelemekle geçirdiğini çıkarıyorlardı.

"Tabii tonikte," diye devam etti Marslı, "hatta Val'in içip durduğu at sidiği Schweppes'te bile kinin var; kinini de sıtmayla mücadele için sömürgelere gönderirlerdi zamanında. Altından değerliydi ulan! Ateşi düşürür, sıtma parazitlerinin alyuvarlara girmesini, sonra gidip karaciğere yerleşmesini engeller."

İki kelimelik iletişim çalışmalarıyla tanınmış Marslı için bir söylev uzunluğunda olan bu konuşma, diğerlerinin ağzını bir karış açık bırakmıştı.